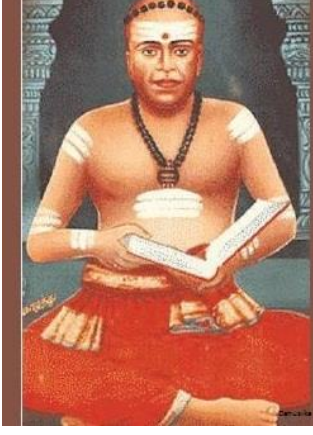

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர்

நல்லைநகராறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேற்

சொல்லுதமி மெங்கே சுருதியெங்கே- மெல்ல வரு

மேத்துபுரா, ஆகமங்க ளெங்கே பிரசங்க மெங்கே

யாத்தனறி வெங்கே யாறை.

என சி.வை தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் ஆறுமுகநாவலர் இவ்வுலகிற்கு விடை கொடுத்த பொழுது பாடினார். சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் ஆறுமுகநாவலர் ஆற்றிய பணிக்கு ஈடாக பணியாற்ற இன்று வரை எவரும் பிறக்கவில்லை. அந்தளவு தூரம் ஈழத்தில் பிறந்து சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் அரும்பெரும் பணியாற்றி சைவத் தமிழ் மக்களால் போற்றப்படும் உன்னத மனிதராக ஆறுமுகநாவலர் திகழ்கின்றார்.

ஈழத்தில் சைவம் செழித்து வளர்ந்திருந்த காலத்தில் அதனை அழித்து கிறிஸ்தவ மதத்தை புகுத்தும் நோக்குடன் 1505 ஆம் ஆண்டு முதல் அன்னியர்கள் ஈழத்தின் மீது படையெடுத்து தம் மதத்தை பரப்ப பெரும்பாடுபட்டனர். இதில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் பிறந்து வளர்ந்து சைவத்தையும் தமிழையும் அழிவிலிருந்து மீட்டு நிலை நாட்டியவர் தான் ஆறுமுகநாவலர்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நல்லூரில் 1822ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி திரு.திருமதி கந்தப்பிள்ளை சிவாகாமியார் தம்பதியினருக்கு மகனாக நாவலர் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் ஆறுமுகம். இவர் ஐந்து வயதில் அதாவது 1827 ஆம் ஆண்டு நல்லூரைச் சேர்ந்தவர்களான சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர், வேலாயுத முதலியார் ஆகியோரிடம் வித்தியாரம்பம் பெற்றார். இளமைப் பருவத்தில் நல்லூர் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர், இருபாலை சேனாதிராய முதலியார், நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலவர் ஆகியோரிடம் குருகுல முறைப்படி தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களையும், சைவசமய சாத்திரங்களையும், பயின்றதோடு வடமொழியையும் பயின்றார். 1834 ஆகஸ்ட் யாழ் வெஸ்லியன் மிசன் கல்லூரியில் (யாழ் மத்திய கல்லூரி) ஆங்கிலம் கற்றார்.

சைவசமயத்தை வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்ட ஆறுமுகநாவலர் சைவச்சிறார்களுக்கு 1846 ஜனவரி முதல் சைவசமயப் பாடத்தைக் கற்பித்தார். அன்னியரின் ஆதிக்கத்திற்குள் செல்லாது சைவ மக்களை மீட்டெடுக்கும் பொருட்டு சமயப் பிரசங்கங்களையும், கண்டனப் பிரசங்கங்களையும் நடத்தினார். இவரது முதலாவது பிரசங்கம் 1847.12.31 அன்று வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோயிலில் இடம் பெற்றது. நாவலர் 1848 ஆகஸ்ட் வண்ணை சைவப்பிரகாச

வித்தியசாலையை ஸ்தாபித்தார். இதனூடாக சைவத்தினையும் தமிழினையும் மாணாக்கர் கற்க வகை செய்யப்பட்டது. இவர் 1853 இல் வண்ணார்பண்ணையில் சைவப்பிரகாச சபையையும் 1872 சைவ ஆங்கில வித்தியாசாலையையும் ஸ்தாபித்தார். அக்காலத்தில் இந்து ஆலயங்கள் சிலவற்றில் விலங்குகளைப் பலியிடும் வழக்கம் இருந்தது. இம்முறையையினை மாற்றியமைக்க நாவலர் பெரும்பாடுபட்டார். இதற்கு பல எதிர்ப்புக்களும் வந்தன. இருந்த போதிலும் ஆலயங்களில் உயர்பலி இடுவதை தடுக்கும் முயற்சியில் ஓரளவு வெற்றி கண்டார்.

இவர் பல சைவசமய நூல்களை தாமாகவே எழுதியும், ஏற்கனவே வெளிவந்த நூல்களைப் பதிப்பித்தும், உரைகள் எழுதியும், அச்சேத்தி புத்தகங்களாக எமக்குத் தந்துள்ளார். இவற்றில் இவர் எழுதிய நூல்களுள் சைவ வினாவிடை முதலாம், இரண்டாம் புத்தகங்கள், சிவாலய தரிசன விதி, புட்ப விதி, அநுட்டான விதி முதலாம், இரண்டாம் புத்தகங்கள், குருவாக்கியம், சைவதூசண பரிகாரம், யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை, முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் நான்காம் பாலபாடம், இலங்கைப் பூமிசாத்திரம், இலக்கண வினாவிடை (இரண்டாம் புத்தகம்), இலக்கணச் சுருக்கம், என்பனவும். இவர் உரையெழுதிய நூல்களுள் கோயிற்புராணவுரை, சைவசமய நெறியுரை, திருமுருகாற்றுப்படையுரை, திருச்செந்தினிரோட்டகயமகவந்தாதியுரை, சிவதருமோத்தரவுரை, மருதாரந்தாதியுரை, உபநிடதவுரை, திருக்கோவையார் மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும், கொலைமறுத்தல் மூலமும் சிதம்பர சுவாமிகளுரையும், திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகருரையும், சௌந்தரியலகரியுரை, பெரியபுராண வசனம், சிதம்பரமான்மியம், நன்னூற் கண்டிகையுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை, பிரயோக விவேகவுரை, சூடாமணி நிகண்டுரை, என்பனவும். இவர் பதிப்பித்த நூல்களுள் கோயிற்புராணம், கந்த புராணம், சேது புராணம், பெரியபுராணம், பாரதம், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, அருணகிரிநாதர் திருவகுப்பு, திருச்செந்தாரகவல், சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, நால்வர் நான்மணி மாலை, குளத்தூர் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல், மறைசையந்தாதி, திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, விநாயகர் கவசம், சிவ கவசம், சக்தி கவசம், பதினொராம் திருமுறை, ஏரெழுபது, திருக்கை வழக்கம் என்பனவும் அடங்கும்.

ஆறுமுகநாவலர் முதல் முதலாக 1848ஆம் ஆண்டு இந்தியா சென்றார். தொடர்ந்து 1849, 1854, 1858, 1864 ஆம் ஆண்டுகளிலும் இந்தியா பயணமானார். இப்பயணங்களின் போதும் சில நூல்களை அங்கு அச்சிடும் வெளியிட்டார். இலங்கையில் அக்காலத்தில் வெள்ளையர்களிடம் மட்டுமே அச்சியந்திரம் இருந்தமையால் தமது பல நூல்களைப் பதிப்பிக்க தனது இரண்டாது இந்திய பயணத்தின் போது அங்கு ஒரு அச்சியந்திரத்தைப் பெற்று இங்கு கொண்டு வந்தார். இவ்வியந்திரத்தினை இயக்கும் பயிச்சினையும் பெற்றுக் கொண்டார். இதன் மூலம் பல நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இலங்கையில் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலும் இவர் சைவசமயப் பணிகள் ஆற்றினார். நான்காவது இந்தியப் பயணத்தின் போது சென்னையில் அச்சியந்திர சாலையை உருவாக்கினார். ஐந்தாவது பயணத்தின் போது சிதம்பரத்தைத் தரிசித்த நாவலர் பெருமானின் உள்ளம் கலங்கியது. சிதம்பரத்து தில்லைவாழ் அந்தண சிறுவர்கள் பள்ளிப் படிப்பின்றி, பக்குவமின்றி வாழ்வதைக் கண்டு துடித்தார். சிதம்பரத்துச் சுற்றாடல் அறிவு பூர்வமாக அமையாவிட்டால் எதிர்காலம் ஆபத்தாகி விடும் என உணர்ந்தார். 1864 ஆம் ஆண்டு சிதம்பரத்துக்கு தெற்கு வீதியில் சைவ வித்தியாசாலையை ஸ்தாபித்தார். இவரது பணிகளைக் கண்ட இந்தியர்கள் தம் நாட்டிலே இருந்து பணிகளை ஆற்றுமாறு கேட்டனர். ஆனால் நாவலர் ஈழத்தில் நிறையபணிகள் ஆற்ற வேண்டியிருப்பதாகக் கூறி அதனை மறுத்து விட்டார். ஆறுமுக நாவலரின் புலமையினையும் அவர் பணிகளினையும் கௌரவப்படுத்தும் முகமாக திருவாவடுதுறை ஆதீனம் 1849ஆம் ஆண்டு நாவலர் பட்டம் வழங்கி அவரைக் கௌரவித்தது.

சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் அரும்பணியாற்றிய ஆறுமுகநாவலர் 56 வருடங்கள் தான் இவ்வுலகில் வாழ்ந்தார். தன் உடல் நலத்தைக் காட்டிலும் சைவத்திற்காகவும் தமிழுக்காகவும் தன்னை அர்ப்பணித்த இவர் 1879.12.02 இல் உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டு 1879.12.05இல் இறையடி

சேர்தார். இறப்பதற்கு சில நாட்களுக்கு முன் சைவசமயத்தவர்களே! தமிழர்களே! இரவு பகலாக நான் பாடுபட்டு உருவாக்கிய செயற்றிட்டங்களைக் காப்பாற்றுங்கள் நோய் என்னை வருத்துகிறது. இனிமேல் என்ன நடக்குமோ தெரியாது? என கூறியிருந்தார். இவரது இந்த ஆதங்கத்தை போக்க தமிழர்கள் அனைவரும் செயற்பட்டால் தமிழும் சைவமும் என்றுமே செழித்து வளரும்.

சுவாமி விபுலானந்த அடிகள்

முத்தமிழ் வித்தகர் எனப் போற்றப்படும் சுவாமி விபுலானந்தர் 1892ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 27ம் திகதி மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள காரைதீவில் சாமித்தம்பி கண்ணம்மா தம்பதியினருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் மயில்வாகனம்.

இவர் தனது ஆரம்ப கல்வியினை கல்முனை மெதடிஸ்த ஆங்கில பாடசாலையிலும், மட்டக்களப்பு புனித மைக்கல் கல்லூரியிலும் கற்றார். பின்னர் புனித மைக்கல் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார். ஆசிரிய பயிற்சி கலாசாலையில் பயின்று பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக 1912 இல் மீண்டும் மைக்கல் கல்லூரியில் பணியாற்றினார். 1916 இல் கொழும்பு தொழில்நுட்பக்கல்லூரியில் அறிவியல் டிப்ளோமா பட்டத்தினையும் மதுரை தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய தேர்வில் சித்தியெய்தி பண்டிதர் பட்டத்தையும் விபுலானந்தர் பெற்றார். கொழும்பு அரசினர் தொழில்நுட்பக்கல்லூரியில் இரசாயன உதவி விரிவுரையாளராக பணியாற்றிய விபுலானந்தர் 1917 இல் யாழ்ப்பாணம் சம்பத்தரசிரியார் கல்லூரியில் விஞ்ஞான ஆசிரியராக பணியாற்ற வேண்டிய போது அதனை விருப்புடன் ஏற்றுக் கொண்டார்.

மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் முகாமையாளரின் வேண்டுகோளை ஏற்று மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியில் அதிபர் பதவியினை ஏற்றார். பின் 1925இல் திருமலை கோணேஸ்வரா இந்துக்கல்லூரியில் முகாமையாளராக கடமையாற்றிய இவர் 1928இல் அதிபர் பதவியினை ஏற்றுக் கொண்டார். தமிழ்மொழியினை வளர்க்கும் பொருட்டு பாஷா அபிவிருத்திச் சங்கத்தினை நிறுவினார். இச்சங்கத்தின் ஊடாக பிரவேசப்பண்டிதர், பாலபண்டிதர், பண்டிதர் என மூன்று வகையான தேர்வுகள் நடாத்தப்பட்டது. இத்தேர்வுகளில் தேர்ச்சியெய்தி பல பண்டிதர்கள்

உருவாகினர். இவர்கள் ஈழத்துத் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவியுள்ளனர். 1922இல் இராமகிருஷ்ணமிஷனில் இணைந்து சென்னை சென்றார். அங்குள்ள மயிலாப்பூர்மடத்தில் சுவாமி சிவானந்தரிடம் பிரபோதசைத்தன்ய பிரிவில் தீட்சையையும், சன்னியாச தீட்சையையும் பெற்றார். 1924 சித்திரை பெளர்ணமி நாளில் துறவறம் மேற்கொண்டு சுவாமி விபுலானந்தர் எனும் பெயர் பெற்றார். 1925இல் இலங்கை திரும்பிய விபுலானந்தர் கல்லடி உப்போடையில் சிவானந்தா வித்தியாலத்தினையும், காரைதீவில் சாரதா மகளிர் கல்லூரியினையும் நிறுவியதோடு ஆதரவற்ற மாணவர்களுக்கான இல்லங்களையும் நிறுவி அளப்பரிய கல்விப்பணியாற்றினார்.

இலங்கை மற்றும் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரியராக பணிபுரிந்த இவர் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் இளமாணிப்பட்டத்தினையும் பெற்றார். தமிழிசை ஆய்வாளராகவும், பண்டிதராகவும், நூல் ஆசிரியராகவும் இந்து மறுமலர்ச்சியாளராகவும் திகழ்ந்த இவர் மதங்களுளாமணி, யாழ்நூல் போன்றவற்றை எழுதியுள்ளார். 1947ஆம் ஆண்டு ஆடித்திங்கள் 19ம் நாள் சுகயீனம் காரணமாக இறையடி எய்தினார். இவரது பூதவுடல் இவரால் உருவாக்கப்பட்ட மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயத்தின் மரநிழலின் கீழுள்ள கல்லறையில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. இன்று பாடசாலைகளுக்கு இடையே கொண்டாப்பும் அகில இலங்கை தமிழ்மொழித்தினம் இவரது மறைவு தினம் அன்றே கொண்டாப்படுகிறது.

நவாலியூர் சோமசுந்தரப்பலவர்

தங்கத்தாத்தா என அழைக்கப்படும் சோமசுந்தரப்பலவர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நவாலியில் 1878ம் ஆண்டு மே மாதம் 25ம் திகதி கதிர்காமர் இலக்குமிப்பிள்ளை தம்பதியினருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். சிறுவயதிலே பேச்சாற்றலும் விவாதத்திறமையும் பெற்ற இவர் நவாலியூர் அருணாசல

வாத்தியாரிடம் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும், இராமலிங்க உபாத்தியாரிடம் ஆங்கிலத்தையும் கற்றார்.

சோமசுந்தரப்புவவர் பதினையாயிரம் செய்யுட்கள் வரை இயற்றியுள்ளார். இதில் பனையின் பெருமைகளை கூறும் தாலவிலாசம், கதிர்காம முருகனை பாடிய கதிரை சிலேடை வெண்பா மற்றும் அட்டகிரி முருகன் திருவஞ்சல், பசுவின்கதை என்பன சிறப்பானவை. இவரது ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை என்ற பாடல் எல்லோராலும் அறியப்பட்டது. பதிகம், ஊஞ்சல், கலம்பகம், நான்மணிமாலை, அட்டகம், அந்தாதி, சிலேடை, வெண்பா, திருப்பள்ளி எழுச்சி என பல பிரபந்தங்கள் பாடிய பெருமைக்குரியவர் சோமசுந்தரப்புவவர்.

இவர் இயற்றிய குழந்தைப்பாடல்களில் கத்தரிவெருளி, தாடியறுந்த வேடன், இலவுகாத்த கிளி, பவளக் கொடி, எலியும் சேவலும் என்பன சிறப்புடையவை. மேலும் சைவ சமயக்கருத்துக்களை தெளிவுபடுத்தும் வகையில் நாமகள் புகழ்மாலை, பதி பசு பாச விளக்கச் செய்யுள், கந்தபுராணக் கதைகள் என்பன விளங்குகின்றன. உயிரிளங்குமரன் என்ற நாடகத்தின் ஊடாக சமூககுறைபாடுகளை எடுத்தியம்பியமை புவவரின் துணிச்சலை எடுத்துக்காட்டுகின்றது ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தின் போது தேசிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த இவர் பாடல்கள் ஏதுவாக அமைந்தன. வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த சின்னத்தம்பி ஆசிரியரும், சோமசுந்தரப்புவவரும் சேர்ந்து அவ்வூரில் ஓர் ஆங்கிலப்பாடசாலையை தொடங்கினர். அப்பாடசாலையில் நாற்பது ஆண்டுகள் சோமசுந்தரப்புவவர் ஆசிரியராக கடமையாற்றினார். இங்கு இவர் தமிழ், ஆங்கிலம், இதிகாசம் போன்றவற்றை கற்பித்தார். 1953ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 10ம் திகதி இவர் இறையடி சேர்ந்தார். இவர் இவ்வுலகை விட்டு சென்றாலும் இவரது இலக்கியங்கள் தமிழ் வாழும் வரை வாழும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை

தமிழ் பதிப்புத்துறையின்முன்னோடிகளில் ஒருவராகத் திகழும் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சிறுப்பிட்டி எனும் ஊரில் 1832ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 12ம் திகதி வைரநாதபிள்ளை பெருந்தேவி தம்பதிகளுக்கு மகனாகப் பிறந்தார். இளவயதிலே தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களையும் ஆங்கிலத்தினையும் கற்றுத் தேர்ந்த இவர் அறிவியல் துறைசார் விடயத்தினையும் பயின்று கொண்டார்.

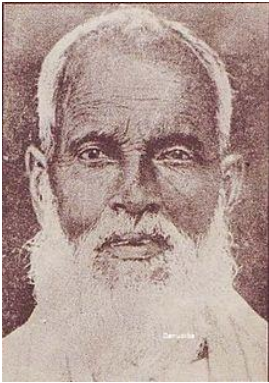
1852இல் கோப்பாய் போதனா சக்தி வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராக பணியாற்றினார். யாழ்ப்பாணம் வெஸ்லியன் ஆங்கில பாடசாலை (யாழ். மத்திய கல்லூரி) அதிபராக இருந்த பீற்றர் பெர்சிவல் பாதிரியார் சென்னையில் தினவர்த்தினி என்ற பெயரில் பத்திரிகை ஒன்றை வெளியிட்டு வந்தார். இவ் பத்திரிகை ஆசிரியர் பொறுப்பினை 1853ம் ஆண்டு தாமோதரம்பிள்ளை ஏற்றார்.

1858இல் சென்னை பல்கலைக்கழகத்தால் நடாத்தப்பட்ட முதலாவது கலைமணி தேர்வில் சித்தியடைந்தார். சென்னை இராசதானிக் கல்லூரியில் தமிழ் பண்டிதராகவும், தமிழக கள்ளிக் கோட்டை அரசினர் கல்லூரியில் தலைமை ஆசிரியராகவும், கும்பகோணத்தில் வழக்கறிஞராகவும், 1884இல் புதுக்கோட்டை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியாகவும் சி.வை தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் உயர் பதவிகளை வகித்துள்ளார். 1895ஆம் ஆண்டு இவருக்கு ராண்பகதூர் பட்டம் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டது.

1853இல் நீதிநெறி விளக்கம் எனும் ஒழுக்கநெறி சார்ந்த தமிழ் நூல் ஒன்றை பதிப்பித்ததன் மூலம் தமிழ் பதிப்புத் துறையின் முன்னோடி என்ற பெருமையினைப் பெற்றார். தமிழின் அருமை பெருமைகளை தமிழர் உணர்ந்து உயரவேண்டும் என்ற நோக்கோடு பண்டைய சங்கத் தமிழ் நூல்கள் அழிந்து போகாத வண்ணம் தமது அரிய தேடல்கள் மூலம் மீட்டெடுத்து அச்சிட்டு வாழ வைத்தார். தமிழ் நூல்கள் தமிழ் மக்களுக்கு கிடைக்க இவர் பாடுபட்டார்.

1901ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 01ம் திகதி 69வயதில் சென்னையில் உள்ள புரசைவாக்கம் எனும் ஊரில் இறையடி எய்தினார்.

கல்லடி வேலுப்பிள்ளை

ஆசுகவியென ஈழத்தமிழர்களால் போற்றப்பட்ட கல்லடி வேலுப்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வசாவிளான் எனும் ஊரில் 1860ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 7ம் திகதி கந்தப்பிள்ளை வள்ளியம்மை தம்பதியினருக்கு மகனாக பிறந்தார். கல்லடி வேலுப்பிள்ளை என்னும் அடைமொழியுடன் அழைக்கப்படும் இப் பெயர் வந்தமைக்கான காரணம் இப்புலவரின் வீட்டின் அருகே ஒரு பெரிய கருங்கல்

இருந்தது என்றும் அக் கல்லில் ஆசனம் போன்ற பகுதியில் இருந்தே இப் புலவர் கவிப்பாடல்கள் மற்றும் நூல்கள் என்பனவற்றை எழுதுவது வழமை. இதனால் அவ்வூரார் இவரை கல்லடி வேலுப்பிள்ளை என அழைத்தனர்.

ஆரம்பக் கல்வியினை அகஸ்டின் என்ற கிறிஸ்தவவரிடம் பயின்ற வேலுப்பிள்ளை பின்னர் நமசிவாயம் புலவர், வித்துவான் கதிர்காமஐயர் ஆகியோரிடம் தமிழ் மொழியை கற்று புலமை பெற்றார். அத்தோடு வடமொழியினையும் கற்று கொண்டார்.

சிறு வயது முதலே கவிதை, பாடல்கள், ஆராய்வுக் கட்டுரைகள் என்பவற்றை ஆர்வமுடன் எழுதினார். சொந்தமாக ஒரு பத்திரிகையினை வெளியிட வேண்டும் என ஆர்வம் கொண்ட வேலுப்பிள்ளை. சென்னை சென்று அச்சியந்திரம் ஒன்றினை வாங்கி யாழ்ப்பாணம் கொண்டு வந்து அவ்வச்சியந்திரத்தின் உதவியுடன் 1902ம் ஆண்டு சுதேச நாட்டியம் என்ற பத்திரிகையை வெளியிட்டார். அக் காலத்தில் ஈழத்தில் இடம்பெற்ற அரச சமூக தவறுகளை இப்பத்திரிகையினூடாக சுட்டிக்காட்டினார். ஒருமுறை இப் பத்திரிகையில் வெளிவந்த அரச கண்டன செய்தியினால் 1910ஆம் ஆண்டு சிறை செல்லவும் நேரிட்டது.

நினைத்த பொழுதில் அருவியாய் கவி கொட்டும் ஆற்றலை பெற்றிருந்தமையினால் மக்கள் இவரை “ஆசுகவி” என அழைத்தனர். ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களை இவர் எழுதியுள்ளார். இவர் எழுதிய நூல்களுள் கதிரமலை பேரின்பக் காதல், மேலைத்தேய மதுபான வேடிக்கை, கும்மி, உரும்பிராய் கருணாகர விநாயகர் தோத்திர பாமாலை என்பனவும் யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமியும் புகழ் பெற்றவை.

உரைநடை எழுதுவதில் சிறந்து விளங்கிய இவர் நாவலருடைய காலத்திற்கு பின்னர் தமிழ் வசன நடைக்கு செழுமை ஊட்டியவராக திகழ்கின்றார். கண்டன நூல்கள், வரலாற்று ஆய்வு நூல்கள் என்பவற்றையும் எழுதியுள்ளார்.

தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ்மக்களுக்கும் அளப்பரிய சேவையாற்றிய வேலுப்பிள்ளை 1944ஆம் ஆண்டு தனது 84வது வயதில் இறைவனின் திருவடிப் பேற்றைப் பெற்றார்.

எல்லாளன்

கி.மு. 205 தொடக்கம் கி.மு. 161 வரை அனுராதபுரத்தை தலைநகராகக் கொண்டு இலங்கையினை ஆட்சி செய்த தமிழ் மன்னன் எல்லாளன் ஆவான். இதனை இலங்கை வரலாற்று ஆவணமான மகா வம்சம் பதிவு செய்து உள்ளது. மேலும் மகாவம்சம் இவனது ஆட்சிக் காலம் நீதியானதும், சிறப்பு மிகுந்ததும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

எல்லாளன் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர். இவர் தென்னிந்தியாவில் இருந்து படையெடுத்து இலங்கைக்கு வந்தவர் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது. சிலர் எல்லாளன் தற்போது பூநகரி என அழைக்கப்படும் உத்தர தேசத்தை சேர்ந்தவன் எனவும் கூறுவர் எனினும் இது குறித்து தெளிவான முடிவு எடுப்பதற்கு இதுவரை சான்றுகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

மகாவம்சம் எல்லாளன் பகைவர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் சமநீதி வழங்கியதாகக் கூறுகின்றது. மேலும் இந் நூலில் எல்லாளனது ஆட்சி மனுநீதிச் சோழனது கதைகளோடு இணைத்து விவரிக்கப்பட்டு உள்ளது. எல்லாளனின் படுக்கை அறையில் ஒரு ஆராய்ச்சி மணி கட்டப்பட்டு இருந்தது என்றும் நீதி வேண்டுவோர் எந்த நேரமும் கோட்டை வாயிலில் தொங்கும் கயிற்றினை இழுத்து இம் மணியினை ஒலிக்கச் செய்தால் உடனே மன்னன் அங்கு வந்து விசாரித்து தீர்ப்பளிப்பான் எனக் கூறப்படுகின்றது.

எல்லாளனுக்கு ஒருமகனும் ஒருமகளும் இருந்தனர். இதில் இவனது மகன் ஒருநாள் தேரில் திசா வாயியினை நோக்கி சென்ற போது வழியில் படுத்திருந்த கன்றின் மீது தேர்ச் சில் ஏறியதால் கன்று இறந்து விட்டது. சோகமடைந்த தாய் பசு எல்லாளனின் ஆராய்ச்சி மணியை அடித்து நீதி கேட்ட போது தன் மகனையும் இதேபோல் தேர்ச் சில்லில் இட்டு கொண்டு தீர்ப்பளித்தான் என கூறப்படுகிறது. இவ்வாறான ஒரு சம்பவம் ஏற்கனவே மனுநீதி சோழனது வரலாற்றில் இடம் பெற்றிருந்தமை யாவரும் அறிந்ததே.

அடுத்து பாம்பொன்றுக்கு இரையான தனது குஞ்சுக்காக தாய் பறவை ஆராய்ச்சி மணியை அடித்தபோது அப் பாம்பினைப் பிடித்து அதன் வயிற்றைக் கீறி குஞ்சை வெளியே எடுத்ததுடன் பின் பாம்பை மரத்தில் தொங்கவிட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

இன்னொரு சம்பவத்தில் ஒரு வயோதிப மாது வெயிலில் அரிசியை காயப் போட்டிருந்த போது பருவம் தப்பிப் பொழிந்த மழையால் அரிசி முழுவதும் பழுதடைந்த போது அவள் எல்லாளனிடம் முறையிட அவன் வருணனிடம் வாரத்துக்கு ஒரு தடவை இரவில் மட்டும் மழை பொழிய வேண்டுதல் விடுத்தாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு பல சம்பவங்கள் மூலமாக எல்லாளனது நீதியின் சிறப்பு மகா வம்சம் மூலம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லாளன் இந்து மதத்தினன் என்றும் இவன் பௌத்த மதத்தினையும் ஆதரித்தான் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

எல்லாளனது ஆட்சிக்காலம் மிகவும் சிறப்புடையதாகவும், நீதி நிறைந்ததாகவும் காணப்பட்டதுடன் மக்கள் நிம்மதியாக வாழ்ந்த ஒரு காலமாகவும் இது விளங்கியது.

காமினி அப்பன் என அழைக்கப்பட்ட துட்ட காமினி என்பவன் தமிழர்களுக்கு எதிரானவனாக உருவாக்கப்பட்டான். இவன் தன் தந்தையின் மறைவிற்குபின் பெரும் படையுடன் எல்லாளன் மீது படையெடுத்தான். எனினும் துட்ட கைமுனுவால் எல்லாளனின் போர் தந்திரங்களை வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை. இதனால் எல்லாளனை தனிச் சமருக்கு அழைத்து சதித்திட்டத்தின் மூலம் எல்லாளனை கொலை செய்தாக வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

எ.கிய பஞ்சினைப் போல தமிழ் எல்லாள மன்னனின் இருதயம் போல என இலங்கை வளத்தைப் பாடிய சோமசுந்தரப் புலவர் எல்லாள மன்னனின் சிறப்பை பாடியுள்ளார். எல்லாள மன்னனது நீதி தவறாத

நேர்மையான ஆட்சி, கொடை எல்லாமே துட்டகைமுனுவின் சதித்திட்டத்திற்கு இரையாகியது என்பது வரலாறு. இந்த வரலாறு கி.மு என்பதனால் இன்றைய ஆய்வாளர்கள் ஒரு தலைப் பட்சமாக முழு வரலாற்றினையும் தருவதில் சிக்கல்களை எதிர் கொள்வதை காணமுடியும்.